

[Statsministeren.]

tror jeg ikke vil holde over for Historiens Dom eller rettere, jeg ved det. Jeg tror, det alligevel vil have gjort Indtryk paa det ærede Medlem, at man bogstaveligt talt fra alle danske Partiers Side i Dag aabent har sagt, at vi er klar over, at der har været uheldige Ting og ogsaa Forsømmelser fra dansk Side i Forholdet til Færøerne, men det berettiger ikke det ærede Medlem til ud fra hans særegne Indstilling at føde den ensidige Dom, han har gjort.

Naar det ærede Medlem Hr. Thorstein Petersen ligesom for at tilspidse Tingene rejste Spørgsmaalet, som han sagde det, om en Folkeafstemning kan forkastes af en Lagtingsbeslutning, skal jeg sige, at denne Problemstilling efter min Mening er helt forkert. Det er det nyvalgte færøske Lagtingsflertal, som har tiltraadt dette Forslag, og derfor kan den danske Regering fremsætte det, som det er sket. Den Ordning, som det ærede Medlem Hr. Thorstein Petersen aabenbart tilstræber i Forholdet mellem Danmark og Færøerne, vilde kræve en kvalificeret Majoritet, men det gør dette Forslag ikke, saa sandt som dette Lovforslag blot er en Udbygning af en allerede gældende folkeretlig Ordning mellem Danmark og Færøerne.

En Række af de Indvendinger, det ærede Medlem kom med, forstod jeg ikke helt, maa jeg aabent indrømme. Det ærede Medlem gjorde nogle, jeg tror, det skulde være ironiske Bemærkninger om Udtrykket „et selvstyrende Samfund“ og slog ud med Haanden og spurgte, hvilket Navn dette selvstyrende Samfund skulde have. Jeg ved ikke, om det var for at ironisere over, at Færøerne ikke længere er noget Amt. Der staar i Lovforslagets § 1:

„Færøerne udgør inden for denne

Lovs Rammer et selvstyrende Folkesamfund i det danske Rige“.

Svaret paa det ærede Medlems Spørgsmaal om, hvad Navn dette selvstyrende Samfund har, skal jeg altsaa, forpligtet af det ærede Medlems Spørgsmaal, da give: det hedder Færøerne. Jeg kan ikke se Dybsindigheden, og jeg kan ikke indse Nyttens fra det ærede Medlems Side i at rejse Spørgsmaalet i den Form, hvori det skete.

I § 5, sagde det ærede Medlem, mangler der det, han kaldte en Kompensationsregel. I § 5 staar, at de

„færøske Myndigheders Kompetence er undergivet den Begrænsning, der følger af de til enhver Tid bestaaende traktatmæssige og andre internationale Rettigheder og Forpligtelser. Rigsmyndigheder-

ne har Afgørelsen i Spørgsmaal, der angaar Rigets Forhold til Ulandet.“

Det var aabenbart den tilsyneladende Dualisme, der opstaar mellem, at det er et selvstyrende Samfund, og Riget, det ærede Medlem vilde spille paa. Jeg ved ikke, hvad det er for en Kompensationsregel det ærede Medlem talte om. Færøerne hører til Riget, og Riget vil i enhver given Situation træffe Afgørelse, ikke ud fra snævre danske Synspunkter, men ud fra Rigets Synspunkter. Det er muligt, at man juridisk — og det ærede Medlem er jo Jurist, mig bekendt — kan optage en spidsfindig Diskussion herom, men jeg tror, at hvert eneste Medlem af Tinget, ligesom Medlemmerne af Færøernes Lagting, tror jeg, helt er klar over, hvad Udtrykkene egentlig skal dække.

I § 8, sagde det ærede Medlem, var der ikke givet tilstrækkelig Ret til Færøerne. Der staar i § 8:

„Naar det færøske Hjemmestyre maatte udtale Ønske derom, ansættes der efter Forhandling med Landsstyret i Udenrigsministeriet en i færøske Forhold særlig sagkyndig til Bistand for Ministeriet ved Behandlingen af Sager vedrørende Færøernes særlige Erhvervsinteresser. Omkostningerne herved afholdes af Statskassen.“

Ja, det er en Hensyntagen fra Rigets Side over for Færøerne. Det er en Indrømmelse af, at Færøerne paa en Række Omraader i Rigets Samhandelsforhold med Ulandet har en Række særlige Erhvervsinteresser, som Riget vil søge plejet derved, at der i Udenrigsministeriet efter Forhandling med det færøske Lagting ansættes en specielt kyndig deri. Jeg ved ikke, paa hvilke Omraader det ærede Medlem mener der ikke her er taget tilstrækkeligt Hensyn.

Dernæst gjorde det ærede Medlem nogle Bemærkninger, som jeg vil springe over, Bemærkninger om, at jeg omtrent havde fornærmet ham ved at sige, at færøsk Kultur ikke var præget af dansk Kultur, og om en — det indrømmer jeg — formelt lidt uheldig Vending om, at ærlige Færinger ogsaa havde været kede af det, at det havde smertet dem i Hjertet, da man lavede en anden Flagordning end den tidligere gældende. Alle disse Bemærkninger skal jeg springe over — jeg synes ikke, de er værdige til at blive polemiseret imod fra denne Talerstol.

Endelig rejste det ærede Medlem med megen Vægt — og jeg forstaar, det er et Hovedpunkt, under alle Omstændigheder har det spillet en stor Rolle under Diskussionen paa Øerne — Spørgsmaalet om,